

ת"פ 22038/08/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד שושנה רן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 22038-08-19 מדינת ישראל נ' רן רחמים
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין

מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נגד

שושנה רן

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד אהרון רוזה

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי העובדות, בעת הרלוונטית עבדה הנאשמת כסייעת בגן ילדים עם צרכים מיוחדים בשם "פלמינגו" בכפר-סבא. בגן שהו הקטינים ל' ו-א', שניהם ילידי 2015 ובעלי צרכים מיוחדים (להלן - **ל'**; **א'**; **הקטינים**). ביום 16.9.18 שהתה הנאשמת יחד עם שני הקטינים במתחם הגן בעוד הגננת שעבדה במקום, שנהב אהרוני, שהתה בחצר הגן. בנסיבות אלה, תקפה הנאשמת את ל' בכך שאחזה בו בבית השחי בשתי ידיה, הרימה אותו באוויר והשליכה אותו בחוזקה אל רצפת החצר בגן. כתוצאה מכך החל ל' לבכות. בהמשך למתואר, חזרה הנאשמת אל המקום ותקפה את א' בכך שתפסה אותו בחוזקה בידו, הרימה אותו באוויר באמצעות ידיה, והשליכה אותו אל חצר הגן בחוזקה. או אז קם א' ורצה להיכנס חזרה לגן אך הנאשמת חסמה את דרכו באומרה "אף אחד לא נכנס לכיתה".

2. בתשובתה לכתב האישום הודתה הנאשמת כי שהתה עם הקטינים בגן במועד הרלוונטי. לטענתה הגננת שנהב, עמוד 1

יצאה עם כל הילדים לחצר, אולם ל' סירב לצאת לחצר, ועל כן הנאשמת נאלצה להישאר איתו בתוך הגן. בנסיבות אלה, ל' החל לדפוק את ראשו ברצפה והנאשמת אחזה בו בבית השחי בשתי ידיה, מכיוון שאין לה כוח להרים אותו לגמרי, והלכה לכיוון הגגנת בחצר כשהיא מושכת את ל' איתה והניחה אותו בחצר ליד הגגנת. עוד טענה כי ל' אמנם בכה בסיטואציה זו, אך לא בשל תקיפתה אותו אלא כיוון שדפק את ראשו ברצפה. בנוסף, כפרה הנאשמת בכך שתקפה את א' ולטענתה כלל לא נגעה בו הואיל והוא נוהג לנשוך את כל מי שמתקרב אליו ועל כן, ההנחיה היא שרק הגגנת מתמודדת איתו.

3. מטעם המאשימה העידו הגגנות שנהב אהרוני ונירית פיסטול-טל, האימהות של הקטינים, (עדי אוליאל וליה קפלן) ועדת ראיה, גיטה ימיני, אמו של ר' הלומד בגן. כן הגישה המאשימה את המוצגים הבאים: **ת/1** - הודעת הנאשמת מיום 22.10.18; **ת/2** - דיסק הקלטת הודעה מאת גיטה בקבוצת אימהות ילדי הגן בוואצאפ; **ת/2א'** - מזכר מיום 17.2.19 (תמלול ההודעה בוואצאפ); **ת/3** - תכתובות בקבוצת הוואצאפ; **ת/4** - הודעת מייל מאת הגגנת, נירית פיסטול-טל, מיום 16.9.18.

4. מטעם ההגנה העידו הנאשמת והסייעת דניאל ישראלי. כמו כן, הוגש המוצגים הבאים: **1-5** - תמונות של חצר הגן; **נ/1** - תמונת נשיכה על גופה של הסייעת דניאל ישראלי (בשגה סומן **נ/2**).

דין

5. אין מחלוקת כי הגן מושא כתב האישום נפתח לראשונה ביום 1.9.18, בו לומדים שמונה ילדים בני 3-4 הנמצאים על הרצף האוטוסיטי. צוות הגן מנה שתי גגנות, האחת גגנת-מנהלת (נירית פיסטול-טל) והשניה הגגנת שנהב אהרוני, לצד שתי סייעות - הנאשמת ודניאל ישראלי, כמו גם סייעת נוספת שעבדה לסירוגין, מירב פרג'ון. את צוות הגן ליווה צוות פרה-רפואי, ובכלל זה עובדת סוציאלית, פסיכולוגית, מרפאה בעיסוק, מטפלת רגשית וקלינאית תקשורת.

עוד אין מחלוקת כי בעת הרלוונטית עבדה הנאשמת כשבועיים בתור סייעת בגן, והגם שעבדה כסייעת בגנים אחרים בעבר, נעדרה כל הכשרה או הסמכה מקצועית לעבודה עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים, וכי בעת האירוע שימשה הנאשמת כסייעת **יחידה** בגן, יחד עם הגגנת שנהב (עמ' 19, ש' 4-1; עמ' 29, ש' 6-3; עמ' 10, ש' 17, ש' 25-26, ש' 33-27; עמ' 11, ש' 2-1, ש' 6; עמ' 32, ש' 10-9; עמ' 31, ש' 15-14).

כמו כן, אין חולק כי עוד באותו יום הוגשה תלונה במשטרה נגד הנאשמת, ומאז האירוע היא לא הגיעה יותר לגן, ועברה לעבוד כמזכירת האגף לחזות פני העיר בעיריית כפר-סבא (עמ' 30, ש' 7-1; עמ' 18, ש' 7).

רקע - התנהלות הנאשמת בגן

6. הנאשמת עבדה בגן כשבועיים בלבד, החל מפתיחתו ביום 1.9.18 ועד ליום האירוע, 16.9.18, יחד עם הגגנות שנהב, בעלת תואר ראשון בחינוך מיוחד, אשר בעת האירוע עבדה כגגנת במשך שנה (עמ' 6, ש' 13; עמ' 7, ש' 14, ש' 16); ונירית, אשר שימשה כגגנת לחינוך מיוחד כ-7 שנים (עמ' 25, ש' 6-5).

מעדותה של שנהב עולה כי לא הכירה את הנאשמת עובר לפתיחת שנת הלימודים, אולם מהיום הראשון בעבודה בגן,

הנאשמת עשתה רושם כמי שלא קל לה לעבוד במקום, חסרת סבלנות וקצרת רוח, באופן שבא לידי ביטוי בתלונות מרובות אודות תנאי העבודה בגן, וקוצר רוח כלפי הילדים (עמ' 7, ש' 4-6, ש' 9-12).

בדומה לשנהב, העידה גם נירית כי מניסיונה הקצר לצד הנאשמת, היא לא התאימה לעבודה בגן (עמ' 30, ש' 22-23), היה לה חוסר ידע או כלים לעבודה עם ילדים אוטיסטים (עמ' 30, ש' 28-30) וכי הגם שהנאשמת הגיעה עם המון מוטיבציה ורצון לתרום, היה לה קשה מאוד להשתלב במהלך היום בגן ולהתמודד עם הילדים, בהיעדר ניסיון בטיפול ובשל מורכבות העבודה (עמ' 25, ש' 26-27; עמ' 26, ש' 4-7). לדבריה הנאשמת עצמה הודתה בפניה, בשיחה לאחר האירוע, כי היא אינה מתאימה לעבודה בגן (עמ' 30, ש' 31-32).

מעדותה של נירית עולה כי הגן נפתח ברגע האחרון בסוף החופש הגדול ועל כן עדיין לא היו מזגנים בפתיחת שנת הלימודים (עמ' 25, ש' 10-13), עובדה שהוסיפה לחוסר אמפטיה וסבלנות מצד הנאשמת שהתלוננה רבות אודות העדר מיזוג בגן בתחילת השנה (עמ' 25, ש' 29-30; עמ' 26, ש' 9-13, ש' 15-16).

שנהב ונירית סיפרו שצוות הגן אינו נתון לבחירה, אלא מדובר בשיבוץ של משרד החינוך (עמ' 25, ש' 24-25; עמ' 30, ש' 25), והן התרשמו כי הסייעות ששובצו לגן, ובכלל זה הנאשמת, היו חסרות ניסיון לחלוטין בעבודה עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים (עמ' 9, ש' 26-28, ש' 32) וכי בלט לעין כי הנאשמת אינה מתאימה לעבודה בגן בהיעדר הכשרה מתאימה (עמ' 10, ש' 1-5).

שנהב ונירית העידו שמעולם לא ראו התנהגות אלימה או אגרסיבית של הנאשמת כלפי הילדים בגן, פיזית או מילולית, אלא בעיקר התנהגות שהתבטאה בקוצר רוח, חוסר סבלנות וקיטורים (עמ' 30, ש' 33; עמ' 31, ש' 1; עמ' 10, ש' 6-7, ש' 13-14, ש' 10-19).

עוד העידו שעיקר המשימות בגן הן פיזיות, ובכלל זה - ניקיון וליווי ומשחק עם הילדים והן לא התרשמו ממצב פיזי חריג של הנאשמת או ממגבלה גופנית כלשהי (עמ' 7, ש' 8, ש' 18; עמ' 26, ש' 19-22, ש' 24-26). נירית אף העידה כי הגם שאנשי הצוות מגבים זה את זה במקום בו קיימת למי מהם מגבלה, הרי שההעדפה הברורה היא כי צוות הגן לא יהיה עם מגבלה פיזית לאור אופי העבודה עם ילדים בעלי צרכים מיוחדים וכשנדרש טיפול אינטנסיבי ואישי (עמ' 26, ש' 28, ש' 30-32).

7. אודות התנהלותה של הנאשמת בגן בראשית שנת הלימודים העידו גם האימהות לילדים בגן. גיטה ימיני, אמו של ר', העידה כי בעוד שנשות הצוות היו מאוד נעימות ונחמדות, הרי שהנאשמת שידרה חוסר סבלנות, רצון לשלוח את הילדים הביתה כמה שיותר מהר והרבתה להתלונן ולרטון אודות היעדר מיזוג (עמ' 6, ש' 16-18, ש' 20-23, ש' 25). גם עדי אוליאל, אמו של א', תיארה את הנאשמת כאדם קצר רוח, חסר סבלנות, על רקע תלונות חוזרות ונשנות אודות החום ששרר בגן בהיעדר מיזוג (עמ' 17, ש' 18-23).

הגננת נירית אף היא העידה שגיטה התלוננה בפניה על הנאשמת, כבר בשבוע הראשון, וכי ערכה עם הנאשמת שיחות אישיות על כך (עמ' 32, ש' 30-31).

האירוע עם הקטין ל'

8. שנהב ונירית מתארות כי ל' הוא ילד שאינו וורבלי, כשהלקות התקשורתית והקושי בוויסות יוצרים אצלו תסכול הגורם לו לבכי, הטחות ראש על חפצים קשיחים, התפרצויות זעם, צרחות והשתטחויות על הרצפה (עמ' 7, ש' 21-23, ש' 25; עמ' 27, ש' 17-22). עוד עולה מעדותן כי בעת הטחת הראש ברצפה, בקיר וכיוצא באלה, הן נהגו לשים את היד או כרית כחוצץ בין ראשו של ל' לחפץ הקשיח על מנת למנוע פגיעה בראשו, אך אפשרו לו לעשות כך, כיוון שהדבר עוזר לו להירגע (עמ' 7, ש' 30-32; עמ' 12, ש' 28-29; עמ' 31, ש' 20-22), וכי כיום הוא התמתן ולמד לשים יד על המצח כדי לא להיפגע או לחילופין להכות על חפצים רכים, דוגמת כרית או בובה (עמ' 8, ש' 31; עמ' 27, ש' 23-24).

כאמור, אין חולק כי במועד האירוע שהו רק הגננת שנהב והנאשמת בגן, הואיל ומדובר היה ביום החופשי של הסייעת השנייה, דניאל, כשהסייעת המחליפה עבדה עד שעות הצהריים המוקדמות. בנסיבות אלה, שהתה שנהב בחצר הגן עם הילדים, והנאשמת שהתה בתוך מבנה הגן יחד עם ל' ו-א'.

מתמונות הגן ומעדותה של שנהב עולה כי מדובר בגן הבנוי כמבנה מוארך, כשחציו חדרי טיפול וחציו מיועד למשחק לילדים, ובקצהו מצוי מטבחון. לאורך המבנה חלונות (**תמונות 1-5**; עמ' 6, ש' 19-22). שנהב סימנה את המקום בו עמדה באירוע (**תמונה 3**; עמ' 11, ש' 32) ביחס לפתח הכניסה לגן.

9. שנהב העידה כי בעת האירוע ראתה את הנאשמת הולכת קדימה ועומדת בפתח הגן הפונה לחצר, מוציאה את ל' מהגן, כשהיא מחזיקה אותו עם ידיה מתחת לבית השחי שלו, כשהוא עם הגב אליה ומרוחק מגופה, הוא עמד ישר באוויר ואז **נפל מהידיים שלה תוך כדי שהוא מתנגד ומשתולל**. שנהב סיפרה ש-ל' נפל מגובה של כחצי מטר מהרצפה, בערך מגובה כיסא. לדבריה, רגליו של ל' היו ישרות וגופו היה ישר בעת ההתנגדות ומעל הרצפה, כשהתנגדות כללה צרחות, ותזוזה של כל הגוף, עם הראש ועם הרגליים (עמ' 13, ש' 15-17). שנהב תיארה כי לאחר שנפל, ל' בכה וצרח צרחות מאוד חזקות, כי לא רצה לצאת מהגן, צעק ודפק את הראש ברצפה, מיוזמתו, בעוצמה ובתדירות גבוהה, והיא בתגובה מיד הלכה אליו כדי להרגיע אותו. לטענתה, היא נבהלה ממצבו ולקח לו כחמש דקות להירגע ולחזור לשחק, ושנהב חזרה לדבר עם גיטה שהגיעה לקחת את בנה (עמ' 8, ש' 12-13, ש' 22-23, ש' 27, ש' 29; עמ' 9, ש' 1-2; עמ' 12, ש' 18; עמ' 13, ש' 10-13, ש' 33; עמ' 14, ש' 4). גיטה העידה אף היא שמיד כש-ל' נפל על הרצפה שנהב ניגשה אליו על מנת להרגיעו (עמ' 11, ש' 30-33; עמ' 12, ש' 10-13; עמ' 13, ש' 14).

10. שנהב העידה כי ל' נפל לאחר שהשתולל והתנגד לתפיסתה של הנאשמת, והיא **אינה יודעת לומר אם הוא נפל כתוצאה מהשתוללותו**, זאת מכיוון שכתוצאה מכעסו הוא מיד השתטח על הרצפה, אך התוצאה הסופית היתה שהוא היה על הבטן ודפק את הראש על הרצפה מיוזמתו (עמ' 8, ש' 15-17). **יחד עם זאת, שנהב שוללת שהיתה הטלה של ל' וטוענת שלא ראתה דבר כזה** (עמ' 14, ש' 2; עמ' 15, ש' 14) **וכי ל' פשוט נפל לנאשמת מהידיים, כשהיא מדישה שהיא זוכרת שראתה השתוללות במהלכה ל' נפל מידיה** (עמ' 15, ש' 14; עמ' 13, ש' 25-31).

בנקודה זו עומתה שנהב עם גרסתה במשטרה לפיה הנאשמת **עזבה** את ל' בעוד שבעדותה בבית המשפט תיארה שפשוט **נפל מידיה**, והשיבה כי **בכל מקרה מדובר בלעזוב את הילד** (עמ' 15, ש' 17-18) **וכי אינה יודעת לומר אם ל' נפל מעצם ההשתוללות שלו או מעצם עזיבת האחיזה של הנאשמת** (עמ' 15, ש' 16, ש' 20-21).

11. עוד יש להדגיש ששנהב העידה כי התנהלות הנאשמת לא היתה בלתי סבירה באופן קיצוני, אולם נשות הצוות לא נהגו להרים ילד שמתנגד לבדן כדי שלא ייפול, אלא חסמו אותו בדרכים אחרות (עמ' 9, ש' 15-9; עמ' 12, ש' 28-29).

גם הגנת נירית העידה כי בנסיבות כאלה משתדלים לא להרים את הילדים, אלא בעת הצורך, הואיל והדבר אינו תואם את גיל הילדים, הגם שהם בעלי צרכים מיוחדים, ובאמצעות חפץ מעבר או אנשי הצוות גורמים להם לעבור ממקום למקום בכוחות עצמם (עמ' 27, ש' 1-2, ש' 6-9; עמ' 28, ש' 27-28). עם זאת נאמר שעצם התנהלות זו של הנאשמת שהרימה אותו מבית השחי, בהיותה לבדה עמו בגן והוא דופק ראשו ברצפה, הרי שככל שהדבר נעשה בעדינות ועל מנת לנתקו מהרצפה - מדובר בהתנהלות מקובלת וסבירה. לדבריה, נכון היה לבקש עזרה מקום בו הנאשמת לא היתה מסוגלת להרים את ל' לבדה, והנאשמת אף הודתה בפניה כי טעתה בכך שהרימה את ל' לבד, אך הדגישה שבאותו זמן לא היתה סייעת נוספת (עמ' 31, ש' 32-29; עמ' 32, ש' 8-10, ש' 11-12).

מעדותן של שנהב ונירית עולה שבמקרה בו ילד פוגע בעצמו או בסביבתו יש להרים אותו, אך את ההרמה יש לבצע עם הפנים אליו, כמו תינוק, על הצד, קרוב לגוף, על מנת לשמור על קשר עין עמו ולשדר לילד עזרה, ובמקרה בו הוא מתנגד, יש לעשות זאת על ידי שתי נשות צוות ביחד, על מנת שלא ייפול (עמ' 8, ש' 19-21; עמ' 13, ש' 1-7; עמ' 28, ש' 18-22, ש' 24-25). על כן, לטענתן אופן התפיסה של הנאשמת את ל' עם הגב אליה, ולא עם הפנים כאמור, אינה מקובלת (עמ' 12, ש' 24-27, ש' 30-33), בשים לב לעובדה שההתנהגות של ל', לפיה השתולל והתנגד להרמה בסיטואציה שנוצרה, היתה אופיינית לו בעת הרלוונטית (עמ' 32, ש' 1-3).

12. עדת הראייה, גיטה, אשר הגיעה לאסוף את בנה מהגן, עמדה קרוב לשנהב בעת האירוע (עמ' 12, ש' 13). היא סיפרה שבעת שעמדה בחצר עם הפנים לכיוון הגן (עמ' 8, ש' 1; תמונה 1), ראתה את הנאשמת מוציאה את ל' מהגן, כשהיא תופסת אותו מתחת לבית השחי והוא עם פניו קדימה, ממנה והלאה, ובעודו מתנגד היא הניחה אותו על הרצפה במעין השלכה (עמ' 7, ש' 8-11). לטענתה, הנאשמת הרימה את ל', ניתקה אותו מהרצפה והשליכה אותו, כשגופה קדימה, תוך שהיא מדגימה בבית המשפט עזיבת בובה מגובה של כ-30 ס"מ, והוא בתגובה נשכב על הרצפה ובכה (עמ' 7, ש' 11-13; עמ' 10, ש' 2-5, ש' 21-24, ש' 26). בנסיבות אלה, גיטה העריכה שהנאשמת הלכה עם ל' מרחק של כחצי מטר, ומיד לאחר שנפל לרצפה פנתה ל-א' (עמ' 10, ש' 6-8, ש' 12; עמ' 13, ש' 5-6; עמ' 12, ש' 18-19, ש' 24; עמ' 13, ש' 8, ש' 16-17).

בניגוד לשנהב, גיטה שוללת מכל וכל ש-ל' נשמת מידיה של הנאשמת כתוצאה מהשתוללות שלו, כשלטענתה הנאשמת לא הניחה את ל', אלא שחררה את הידיים באגרסיביות, דהיינו התכופפה קדימה עם הגוף ושמה את ל' בהשלכה קדימה (עמ' 10, ש' 18-19, ש' 28, ש' 32-33; עמ' 11, ש' 2-3, ש' 8-10, ש' 23, ש' 26). משעומתה עם גרסתה הסותרת של שנהב, טענה כי היא יודעת מה היא ראתה (עמ' 11, ש' 18-20, ש' 28-29).

13. כאן המקום לציין שליה קפלן, אמו של ל', העידה אף היא במסגרת פרשת התביעה אולם לא היתה עדה לאירוע. מעדותה עולה כי ל' מצוי על הרצף האוטוסיטי, שאינו יודע להתמודד עם מגבלות חיצוניות ועל כן על מנת להשיג את שיתוף הפעולה שלו יש לגשת אליו באופן רך ועדין ולא באלימות וכוח (עמ' 20, ש' 27-30; עמ' 21, ש' 1-2). היא אישרה שבעת הרלוונטית ל' נהג להתנגד באופן שזרק את עצמו על הרצפה, ולמרות שמתארת כי נהג באופן

שעלול לפגוע בו, שללה כי דפק את הראש בקיר ישירות, אלא שם יד באופן מחושב בו לא יפגע בעצמו, כשהיא עצמה שימשה כחוצץ בעת התנהגות שכזו (עמ' 21, ש' 7-10, ש' 12-17; עמ' 23, ש' 1-2).

יוער כבר כעת שדברים אלה אינם מתיישבים עם עדותן של נירית ושנהב לפיה ל' נהג לדפוק את ראשו בקירות וברצפה דרך קבע (עמ' 23, ש' 7-15; עמ' 7, ש' 21-23, ש' 25; עמ' 27, ש' 17-22), כמו גם עם העובדה כי באחד מהמקרים דפק את ראשו עד זוב דם וצוות הגן נאלץ להזמין לו אמבולנס (עמ' 23, ש' 16-18; עמ' 31, ש' 23-26); ואף אינם מתיישבים עם העובדה לפיה ליה מודה שהשאירה בגן משחה שנועדה לטפל בנפיחויות וסימני המטומה (עמ' 23, ש' 3-6; עמ' 31, ש' 27-28), באופן שמעיד כי ל' בכל זאת נוטה להיפגע ולהיפצע באופן חריג.

עובר לאירוע, ליה כלל לא ראתה את הנאשמת אלא רק שמעה שיש "שושנה בלונדינית" (ת/3; עמ' 21, ש' 4-5). ליה מתארת כי ביום האירוע גיטה העבירה הודעה קולית בקבוצת האימהות באפליקציית וואצאפ ממנה עלתה התנהלות של הנאשמת כלפי שניים מילדי הגן, ורק בשיחה אישית עם גיטה וצוות הגן הבינה שמדובר בבנה והחליטה להגיש תלונה במשטרה, ביחד עם עדי, גיטה ואם נוספת על מנת להרחיק את הנאשמת מהגן על אתר (ת/2; ת/2א; ת/3; עמ' 21, ש' 19, ש' 21-25, ש' 30-33; עמ' 22, ש' 1-3).

ליה נזכרה במהלך עדותה שבשבוע השני של שנת הלימודים, מעט לפני האירוע, ל' סירב לעלות להסעה לגן באופן שאינו אופייני לו כיוון שאהב את הגן ואת צוות העובדים, עובדה שעוררה את חשדה שקיימת "בעיה" בגן (עמ' 22, ש' 7-5, ש' 13-14). עם זאת, ליה העידה כי לאחר האירוע לא הבחינה בשינוי של ממש בהתנהגותו של ל' כשהיא ונירית מעידות שלא הבחינו בכל סימן על גופו לאחר האירוע (עמ' 22, ש' 18, ש' 20-22; עמ' 32, ש' 16).

ליה העידה ששמעה מגיטה **שהנאשמת גררה את ל' מבית השחי והעיפה אותו באוויר** (תוך הדגמה עם הידיים של הנפה באוויר) כך שהוא נחת על הישבן והחל לבכות ולהשתטח (עמ' 24, ש' 1-5, ש' 11-12). גיטה, לדידה, **מכחישה** שהראתה לליה השלכה מגובה רב, אלא טענה שמדובר בהשלכה אל מחוץ לגן, ולדידה יתכן שליה לא הבינה אותה (עמ' 15, ש' 29-30, ש' 31).

את העובדה שבמשטרה מסרה כי נאמר לה שהנאשמת תפסה את ל' "**מהמותניים**", הסבירה ליה בכך שהעברית שלה אינה טובה, ואף היתה נסערת, כאשר **מבחינתה "בית שחי" ו"מותניים" זה היינו הך**, אך התכוונה לבית השחי בידעה כי כך ניתן לתפוס את ל' בדרכ כלל (עמ' 24, ש' 7-10, ש' 15-18).

לאחר האירוע העידה נירית שליה התקשרה אליה נסערת ואמוציונאלית, צעקה וכעסה ואמרה ש"זרקו את ל'" וכך הבינה נירית שקרה משהו עם בנה. משיחה עם שנהב התברר ש"**הנאשמת הוציאה את ל' שבכה מאוד, והורידה אותו לא כל כך בעדינות**" (עמ' 29, ש' 27-31). מבירור של נירית עם הנאשמת מסרה לה כי **הוציאה את ל' מהגן לחצר לקראת יציאה להסעה, וכיוון שלא רצה לצאת - הרימה אותו והוציאה אותו החוצה**, כשהיא מודה בפניה שיתכן ולא היתה צריכה להרימו (עמ' 29, ש' 19-22, ש' 24-25).

האירוע עם הקטין א'

14. מתיאוריהן של נירית ושנהב את א' עולה כי מדובר בילד בעל קשיים רבים שבדרך כלל מצא מזור לתסכוליו באמצעות בכי, השתטחות על הרצפה, צעקות ונשיכות (עמ' 7, ש' 27-28), כשבשבוועיים הראשונים, בתחילת השנה, הוא לא נתן להתקרב אליו (עמ' 27, ש' 31-33; עמ' 28, ש' 1-9, ש' 11-12, ש' 14-16; עמ' 30, ש' 15-16). שנהב ונירית, כמו גם הנאשמת והסייעת דניאל, העידו ש-א' נשך אנשי צוות בגן, ובכלל זה את הגננת נירית ואת הסייעות דניאל ומירב, כשהנשיכה של דניאל הצריכה טיפול רפואי (נ/1; עמ' 14, ש' 11-16; עמ' 31, ש' 18-19; עמ' 19, ש' 18-21; עמ' 34, ש' 7; עמ' 31, ש' 16-17). לטענת שנהב בעת התפרצות של א' דרך ההתמודדות היא באמצעות ליטוף ושיחה במסגרתה משקפים לו הבנה והכלה של המצב בו נמצא (עמ' 7, ש' 30-32), כפי שאף עלה מעדותה של הגננת נירית לגבי התמודדות עם מצבי תסכול של ילדי הגן בכלל (עמ' 27, ש' 11-13).

עם זאת, שנהב ונירית שוללות מכל וכל הנחיה לפיה נאסר על הסייעות בגן להתקרב ל-א' בשל נטייתו לנשוך (עמ' 8, ש' 3-1; עמ' 30, ש' 10). לטענת הגננת שנהב א' אינו מיוחד לטיפולן של הגננות בלבד, ובמקרה זה ממילא היא נכחה בסביבת הגן בעת האירוע (עמ' 8, ש' 1-3; עמ' 14, ש' 17-19); גם הגננת נירית שוללת חד משמעית קיומה של הנחיה שלא להתקרב ל-א' בשל העובדה שהוא נושך, הגם שמעידה כי יש מצבים בהם ילד מגיב בצורה טובה יותר לאשת צוות מסוימת, אך אין מצב בו אשת צוות לא מתקרבת לילד (עמ' 30, ש' 10-13).

15. לגבי האירוע עם א' העידה שנהב כי הוא שהה בתוך הגן יחד עם ל', והדלת בין החצר למבנה היתה פתוחה, וכי לאחר האירוע עם ל', במהלכה דלת הגן היתה פתוחה, הנאשמת נכנסה בחזרה לתוך הגן וסגרה את הדלת (עמ' 14, ש' 5-7; עמ' 15, ש' 9-12).

שנהב העידה שגיטה שעמדה לידה בחצר אמרה לה בשלב זה להסתכל מהחלון לתוך מבנה הגן, אך שנהב רצה ישר ל-ל' לאחר האירוע עמו ולא התייחסה לנאשמת ולמעשיה באותו רגע, **ולא ראתה משהו שקורה עם א'** (עמ' 8, ש' 5-10; עמ' 9, ש' 4-6; עמ' 15, ש' 26-28). שנהב שבה וחזרה בעדותה שלא ראתה כל מגע בין הנאשמת ל-א' - גרירה או משיכה ביד, כמו גם השלכה לחצר - וכי **לא ראתה** את ההתנהלות שגיטה מתארת בין הנאשמת ל-א', מכיוון שתשומת הלב שלה היתה נתונה ל-ל' אותה עת (עמ' 14, ש' 20-25; עמ' 15, ש' 24-25, ש' 29-33) וכי בשלב זה שדה הראייה שלה ושל גיטה, הנמצאות בחצר, הוא דרך חלון הגן בלבד (עמ' 14, ש' 10).

16. לעומתה, גיטה העידה שבשלב זה היא ראתה את הנאשמת עומדת בין פתח הגן לעמודים ביציאה מהגן (עמ' 13, ש' 18-19; עמ' 7, ש' 1-2; **תמונה 3**). גיטה מתארת כי לאחר האירוע עם ל', הנאשמת פנתה ל-א', תפסה אותו ביד שמאל מתחת לבית השחי **עם ידה האחת**, בעודו נטוי הצידה, מתנגד ומפעיל כלפיה כוח אך לא מצליח להשתחרר, וטענה שראתה את שתי רגליו מתנתקות מהרצפה, והנאשמת משליכה אותו כמו "שק תפוחי אדמה", אך א' נעמד ולא נפל לרצפה. הנאשמת נעמדה בכניסה לגן, חסמה את דרכו של א' ואמרה "אף אחד לא נכנס לכיתה" (עמ' 7, ש' 13-16, ש' 18-20, ש' 22-24; עמ' 13, ש' 12, ש' 20-22; עמ' 9, ש' 32; עמ' 14, ש' 24-26; עמ' 15, ש' 8-10). גיטה מתארת שבשלב זה א' התנגח בה ודחף אותה, ניסה להיכנס לגן ואכן נכנס לגן לקחת את המשחקים וזה הכעיס את הנאשמת (עמ' 8, ש' 15-16, ש' 20; עמ' 13, ש' 31-33; עמ' 14, ש' 1-3).

בעקבות האירועים עם ל' ו-א' גיטה היתה מזועזעת ושלחה מיד הודעה קולית בקבוצת ההורים בוואצאפ (**ת/2; ת/2א**); עמ' 6, ש' 27; עמ' 8, ש' 3-7), כדלקמן -

"אני מתעצלת לרשום אז אני מקליטה, אבל אני חושבת שהיום עכשיו ברגע זה, זה כבר עובר את הגבול. היא מושכת ילדים מהידיים, היא זורקת ילדים החוצה כשהיא לא רוצה שהם יהיו בגן כביכול לבד, זה עובר את הגבול. עכשיו זה באמת, באמת היא הגזימה, במקרה אני בדיוק באתי לקחת את ר' אז ראיתי אותה ממש מושכת פיזית שני ילדים מהגן, אחד השתטח על הרצפה בבכי השני נלחם בה קצת אבל היא לא הצליחה, אבל ממש משכה ביד זה כבר היה באמת באמת באמת מוגזם".

17. עדי, אמו של א', העידה כי א' הוא ילד בתפקוד נמוך על הרצף האוטיסטי, אינו ורבלי, אשר בעת תסכול הוא בוכה, מתכנס בעצמו ומוצא ביטוי לתסכול ולזעם שחש באמצעות דפיקת הראש בחפצים ונשיכות, בשל צורך בוויסות חושי באמצעות הפה, התנהגויות שלטענתה פסקו כיום (עמ' 16, ש' 24-18, ש' 27-26; עמ' 17, ש' 3-1). עוד עולה מעדותה כי תדירות הנשיכות מצדו של א' בעת הרלוונטית היתה פעם ביום או פעם בשבוע, כל אימת שחש תסכול או הטלת מגבלה (עמ' 17, ש' 8-5).

עובר לאירוע, היה א' כשבועיים בגן בתקופת הסתגלות של תחילת שנת הלימודים והסתגלותו לגן היתה טובה בשלב זה (עמ' 17, ש' 11-9, ש' 13, ש' 17-16).

בדומה לגננות, גם עדי אינה מכירה הנחיה בגן לפיה אין להתקרב ל-א' כי הוא נושך, ולטענתה הגם שנשך פעם אחת את הגננת שנהב ואת הסייעת דניאל, שנהב ידעה כיצד להדוף נשיכות כאלה בצורה נכונה ולטפל בסיטואציה באותו הרגע (עמ' 17, ש' 29-25).

עדי שמעה על האירוע עם א' מגיטה, שצלצלה אליה בוכה ונסערת לאחר שפרסמה בקבוצת הוואצאפ של הורי הגן את ההודעה הקולית והמסרונים, לפיהם ראתה את הנאשמת מחזיקה ומעיפה בכוח שני ילדים מהכניסה של הגן (ת/2; ת/2א'; עמ' 18, ש' 2-1, ש' 9-6, ש' 25).

בשיחה ביניהן גיטה סיפרה לה שהיא מזועזעת לאחר שהיתה בגן וראתה את הנאשמת מפעילה כוח לא סביר על א' שרצה להיכנס לגן מהחצר והנאשמת העיפה אותו בצורה אגרסיבית וכוחנית (עמ' 18, ש' 16-14). גיטה סיפרה לה שהנאשמת תפסה בזרוע של א' והעיפה אותו כשרצה להיכנס חזרה מהחצר לגן (עמ' 19, ש' 1, ש' 4, ש' 8-6, ש' 19-16).

כשעומתת עדי עם העובדה לפיה גיטה לא אמרה דבר אודות "העפה" בהודעה הקולית שהשאירה בקבוצה מיד לאחר האירוע, אלא רק על משיכת שני ילדים מהזרוע, השיבה שראתה סימן סגלגל על זרועו של א' במקלחת, בחלק העליון החיצוני של הזרוע, באופן שמלמד על הפעלת כוח חד משמעית (עמ' 19, ש' 11, ש' 15-13, ש' 22-20), אולם היא לא צילמה זאת חרף העובדה שבעבר נהגה לצלם ולתעד חבלות על גופו של בנה (עמ' 19, ש' 31-24; עמ' 20, ש' 2-1, ש' 4, ש' 6). יש לציין שהגננת נירית העידה שלא ראתה למחרת כל סימן על גופו של א' (עמ' 32, ש' 16).

עדי מתארת כי לאחר האירוע א' חזר הביתה כבוי, עצוב וניכר שעובר עליו דבר מה. הוא הסתגר, לא שיתף פעולה והיה מרוחק ממנה ועל כן הבינה שקרה לו משהו "לא טוב" (עמ' 18, ש' 23-20).

18. נירית העידה שסיימה לעבוד ביום האירוע בשעה 13:00, ובסביבות שעה 16:30 התקשרה אליה עדי נסערת וסיפרה לה שהנאשמת **משכה** את א' והכניסה אותו לגן. מבירור שערכה נירית עם הגננת שנהב עלה **שגיטה סיפרה לה שראתה את הנאשמת מושכת את א' מאוד חזק על מנת להוציאו מהמטבחון לגן** (עמ' 29, ש' 12-17; עמ' 33, ש' 2-5, ש' 7). מבירור שערכה נירית עם הנאשמת עלה כי האחרונה הסבירה לה **ש-א' נכנס למטבחון והיא רק הוציאה אותו משם** (עמ' 29, ש' 19-22).

יצוין שמגרסתה של נירית לא ברור האם הנאשמת אמרה לה כי הוציאה את א' מהמטבחון אם לא, הואיל ובמשטרה מסרה כי הנאשמת אמרה לה **שלא הוציאה אותו כיוון שנמנעת מלגעת ב-א'** ואף **לא היתה לה כל סיבה להוציאו**, ובעדותה בבית המשפט טענה כי **הנאשמת כן אמרה שהוציאה את א'**. נירית אינה שוללת אפשרות לפיה האמירה כי הנאשמת הוציאה את א' נאמרה לה **מפי אחד ההורים** במסגרת שיחות הטלפון האינטנסיביות עמם מיד לאחר האירוע, ולא מפי הנאשמת, **ומודה כי בכל מקרה דובר על הוצאת א' מהמטבחון לחלל הגן ולא לחצר** (עמ' 32, ש' 19-25, ש' 27-29), וזאת בניגוד לגרסתה של גיטה.

מהימנות עדות התביעה

19. ייאמר מיד, כי עדותן של הגננות שנהב ונירית, הותירה רושם מהימן ואמין מקום בו עדותן עולה בקנה אחד לאורך כל הדרך, הן באשר לאופן ההתנהלות בגן בכלל, והן באשר לטיפול באירוע דן בפרט. שנהב הותירה רושם של מי שהקפידה להעיד **רק** אודות דברים אותם קלטה בחושיה, ואף לגביהם העידה באופן מדוד ושקול, כשניכר שהיא ונירית אינן מבקשות להשחיר את פני הנאשמת.

בנקודה זו יוער כי אין בידי לקבל את טענות ב"כ המאשימה בסיכומיה מהן עולה שכביכול נפל דופי בעדותן הואיל והן מבקשות לגונן על הנאשמת, ומתוך כך לגונן על עצמן, הואיל והן שימשו כאחראיות עליה בגן. מעדותן עולה כי הן מודות בפה מלא שקיבלו תלונות מהורים אודות הנאשמת כבר מראשית השנה, שמו לב מיד שהנאשמת נעדרת הכשרה ואינה מתאימה לעבודה בגן ונירית אף ניהלה איתה מספר שיחות אישיות על כך. נירית אף פירטה את הדברים במייל לעיריית כפר-סבא לאחר האירוע (**ת/4**). בנסיבות אלה, לא התרשמתי כי מי מהן מזערה מהאירועים, ובודאי שלא על מנת להציל את עורן, ואני נותן משקל מלא לעדותן.

20. לעומת זאת, דווקא בחינת עדותה של גיטה מעלה לא מעט סתירות ותהיות באופן שיש בהן כדי לכרסם באופן ממשי ממשקל עדותה.

כך, למשל, העובדה לפיה שנהב כלל לא ראתה את האירוע הנטען עם א', למרות שאין חולק כי היא וגיטה עמדו **יחד** בחצר וכי מדובר בשני אירועים שאירעו ברצף, האחד אחרי השני. גיטה עומדת על גרסתה וטוענת כי יודעת מה ראתה, וכי מדובר בשני אירועים שהתרחשו אחד מיד אחרי השני (עמ' 14, ש' 12-15), אולם יש לתהות האם אירוע אלימות כפי שמתארת היה נעלם **כליל** מעיניה של שנהב, גם בהנחה שתשומת ליבה היתה נתונה ל-ל" באותו הרגע.

דבר נוסף, בהודעה הקולית שהשאירה בקבוצה ההורים מיד לאחר האירוע גיטה מדברת על "**משיכה ביד של שני ילדים**", הא ותו לא. היא אינה מתארת הרמה של ילד בשתי ידיים והשלכתו על הרצפה ואף אינה מזכירה הרמת ילד ביד

אחת והשלכתו בעודו נטוי באוויר, כמו "שק תפוחי אדמה", כמו גם מניעת כניסתו לגן. לטענתה של גיטה, באותו הרגע "היתה בהלם" ואמרה את הדברים באופן אישי לאימהות של הקטנים (עמ' 16, ש' 9-14, ש' 15-18, ש' 27-32; עמ' 17, ש' 1-4).

למותר לציין כי גם בהמשך המסרונים ששלחה בקבוצת ההורים ציינה גיטה כי הנאשמת "... הוציאה מהגן באגרסיביות" (ת/3), שוב - בלי להתייחס להשלכה על הרצפה, הרמה מהיד באוויר, חסימת הכניסה לגן בגופה וכיוצא באלה.

זאת ועוד, מהודעתה הקולית של גיטה משתמע כאילו ל' השתטח על הרצפה כתוצאה מהתנהגות הנאשמת, בעוד שההשתטחות היתה מיוזמתו של ל', הן לפי שנהב והן לפי גיטה, ללא קשר להתנהגות הנאשמת, וזאת בשל כעסו ובכיו. גיטה טענה שאמרה כך בהודעה הואיל ועובדתית - ל' השתטח על הרצפה (עמ' 16, ש' 22).

יש לציין כי מעבר להשמטת לב ליבם של האירועים, הרי שבהודעה הקולית של גיטה, שלטענתה בוצעה מיד לאחר האירועים כשיצאה מהגן, היא אינה נשמעת "נסערת" כפי שתיארה, אלא פותחת בכך ש"מתעצלת לכתוב" (עמ' 15, ש' 32-33; עמ' 16, ש' 2).

בנוסף, במהלך עדותה גיטה נוקטת לפעמים בנוגע ל-ל' במושגים של "הנחה" או "נפילה" באופן שמקעקע את הקשר הסיבתי בין התנהגות הנאשמת לפגיעה בו, תוך שהיא "מתקנת" ביטויים אלה. כך, למשל -

"... ראיתי את שושנה מוציאה את ל', תפסה אותו בידיה מתחת לבית שחי שלו... הוא התנגד ואני מדגימה באמצעות בובה, היא הניחה אותו על הרצפה, זה יותר השלכה כזאת. היא הרימה אותו ניתקה מהרצפה והיא פשוט הניחה, אני לא יודעת להגיד את זה, היא השליכה אותו..." (עמ' 7, ש' 8-12).

וכן -

"ת. כי אחרי הנפילה אחד השתטח על הרצפה באמת.

ש. את שומעת את המילים שלך? אחרי הנפילה, לא ההשלכה.

ת. היא השליכה אותו והוא נפל" (עמ' 16, ש' 23-26).

ועוד -

"ת. זה לא היה, הוא לא נשמט לה מהידיים, הוא הונח, זה אפילו לא הונח, זה ממש, זה היה לשחרר אותו באגרסיביות וללכת ולקחת את הילד הבא" (עמ' 11, ש' 1-3).

ובהמשך -

"ת. אני לא אומרת שהיא זרקה אותו, אני אומרת שהיא ממש התכופפה עם הגוף ושמה אותו קדימה, זה ממש להשליך אותו קדימה בצורה כזאת...." (עמ' 11, ש' 8-10).

האמור לעיל, מהווה כרסום ממש בגירסתה ופוגם ביכולתי לקבוע את טיב "התקיפה" אותה מייחסת גיטה לנאשמת, כאשר מתברר שלא מדובר בהטלת הילד, אלא בהנחה, גם אם לא עדינה, וכי זו לא גרמה להשתטחותו על הרצפה.

21. סתירה נוספת עולה נוכח גרסתה של גיטה בבית המשפט בהשוואה לזו שנמסרה על ידה לעדי. עדי העידה בבית המשפט שגיטה סיפרה לה ש-א' רצה להיכנס לגן והנאשמת העיפה אותו החוצה -

"... ואז היא התקשרה אלי וסיפרה לי שזה היה א' ו-ל', והיא סיפרה לי שהיא די היה שם איזה סוג של הפעלת כוח שלא בצורה נורמלית לילד שרצה להיכנס לגן מהחצר ופשוט העיפו אותו בצורה אגרסיבית וכוחנית" (עמ' 18, ש' 14-16).

ובהמשך -

"ש. מה אמרה לך גיטה? שהעיפו את הילד?"

ת. שתפסו את הילד בזרוע והעיפו אותו.

ש. האם קיבלת תיאור יותר מדויק מזה?

ת. לא.

ש. אמרת ילד שרצה להיכנס לגן מהחצר ולכן זה נעשה.

ת. כן.

ש. מה בעצם גיטה אמרה לך ש-א' רצה להיכנס לתוך הגן מהחצר והתגובה של שושנה לזה היתה לתפוס אותו ולהעיף אותו?

ת. בכון" (עמ' 18, ש' 33; עמ' 19, ש' 1-5).

כמובן שתיאור זה נוגד את גרסתה של גיטה עצמה בבית המשפט לפיה **א' הוצא מתוך הגן לחצר**, ולראיה - בהמשך מתארת גיטה ש-א' ניסה לחזור פנימה והנאשמת חסמה אותו בגופה. גם כשעומתה גיטה עם גרסתה של עדי, עמדה על כך שהכיוון היה הוצאתו של א' מהגן החוצה ולא להיפך -

"ת. זה מה שאמרתי בהתחלה שיש משהו שאני לא זוכרת אם היא נכנסה לגן לקחת אותו, אך מה שבוודאות היה שהיא רצתה להיות בגן והיא לא נתנה לו להיות בגן.

ש. זה לא כ"כ פשוט כמו שאת אומרת. עכשיו את אומרת שמה שעדי בעצם אומרת בכלל כל האינטרס של שושנה להוציא ילדים מהגן למעשה יכול להיות שהיה בכלל הפוך, שא' רצה להיכנס לתוך הגן והיא הפוך, היא לא נתנה לו להיכנס לגן. את מבינה מה היא אומרת?

ת. אני זוכרת בוודאות, אני לא יודעת מה היא זוכרת ממה שסיפרתי, אני זוכרת בוודאות שהיא הביאה אותו מהדלת החוצה, והוא רצה להיכנס לתוך הגן ואמרה אף אחד לא נכנס לכיתה ואז הוא דחף אותה.

ש. אם היא מתארת את זה הפוך?

ת. אולי היא לא זוכרת נכון את מה שאמרתי. אני אומרת לך מה אני אומרת ובוודאות אני אומרת את מה שאני זוכרת, זה מהגן החוצה.

ת. אז עדי אולי לא זוכרת נכון את דבריי.

ש. ... הפעלת הכוח שאת מתארת לפני שהוא רצה להיכנס, הפעלת הכוח שאת מתארת בזרוע זה?

ת. מכיוון הדלת החוצה.

ש. עדי אומרת הפוך.

ת. אולי היא מתבלבלת בין המקרים, כי גם המשכתי לספר לה שהוא נכנס לגן, אבל זה היה מהדלת החוצה, בוודאות" (עמ' 15, ש' 3-20).

22. גם גרסתה של ליה סותרת את גרסתה של גיטה. ליה העידה והדגימה בבית המשפט כי שמעה מגיטה שהנאשמת גררה את ל' מבית השחי והעיפה אותו באוויר, תוך הדגמה עם הידיים של הנפה באוויר (עמ' 24, ש' 1-5, ש' 11-12), זאת בניגוד לגרסתה של גיטה המכחישה כי הראתה לליה השלכה מגובה רב, ולדידה יתכן שליה לא הבינה אותה (עמ' 15, ש' 29-30, ש' 31).

יש לציין כי ליה וגיטה אישרו שמיד לאחר האירוע הלכו יחד עם עדי ואם נוספת להגיש תלונה במשטרה וכי הן שוחחו ביניהן אודות האירוע בעודן בתחנה, בטרם נגבתה מהן הודעה (עמ' 15, ש' 22-26; עמ' 24, ש' 1-6). כמו כן, עלה שגיטה שוחחה בטלפון אודות האירועים עם עדי וליה (עמ' 16, ש' 2).

23. הנה כי כן, מעדויותיהן של המעורבות, ובעיקר מעדויותיהן של גיטה ושנהב, אשר נכחו במקום בעת האירוע ומהוות את "מעגל העדים הקרוב", כמו גם מפרשת התביעה כולה, עולה שקשה עד מאוד לקבוע מבחינה עובדתית - ומעבר לספק סביר, כנדרש בהליך הפלילי - מה היו מעשיה המדויקים של הנאשמת בהתנהלותה עם ל' ו-א' וכיצד התנהגה במהלך האירוע - ראשית, לא ניתן לשלול גירסת הנאשמת לפיה הן ל' והן א' השתוללו בתוך הגן והטיחו ראשם

בקיר, באופן שצריך היה ליצור עמם מגע, להשתלט עליהם ולמנוע מהם לפגוע בעצמם; **שנית**, באשר ל-ל' - קיימת סתירה מהותית בין גירסתה של הגנת שנהב, אשר ראתה את המקרה כולו, וטוענת ש-ל' "נפל" מידה של הנאשמת ואף שוללת "הטלה" שלו על ידי הנאשמת אל הריצפה, לבין גירסתה המבולבלת של גיטה שפעמים טוענת ש-ל' הושלך, פעמים טוענת שהונח ופעמים טוענת שהונח בהשלכה; **שלישית**, גם באשר לאירוע עם א' עולות תהיות וסתירות בנוגע לעדותה של גיטה, כאשר שנהב טוענת שכלל לא ראתה את האירוע בגן לאחר שגיטה הסבה תשומת לבה ואמו של א' מתארת את האירוע באופן שונה מאיך שגיטה העידה עליו, אף שגיטה סיפרה לה על האירוע בסמוך לאחר מכן; **רביעית**, גם בהודעה המוקלטת ששלחה גיטה לקבוצת האימהות עולים פרטים שונים מאלה שלגביהם העידה, כמפורט לעיל.

בנוסף, לא ניתן להתעלם מהעובדה שגיטה, כמו יתר האימהות, היו טעונות מאוד על הנאשמת ועל התנהלותה עוד לפני המקרה מושא כתב האישום, והדעה עליה היתה שלילית ביותר, כך שלא ניתן לשלול הגזמה בתיאור האירוע ופירושו לרעת הנאשמת נוכח זאת.

פרשת ההגנה

24. הנאשמת בגרסתה מכחישה כי נהגה באלימות כלפי מי מהקטינים. מעדותה עולה כי החלה לעבוד בגן בספטמבר 2018, כשלפני כן עבדה כעשור בגני ילדים ובכלל זה כשנה בגן לילדים עם בעיות שפה בכפר-סבא (עמ' 18, ש' 8-13; עמ' 21, ש' 25, ש' 27, ש' 29), כשהעירייה עורכת תחלופה בשיבוץ לגנים במהלך השנים (עמ' 18, ש' 19-5). בטרם שובצה לגן נאמר לה שמדובר בגן לילדים עם בעיות בתקשורת כשבפועל דובר בגן לילדים על הרצף האוטיסטי, כל זאת כשהיא נעדרת כל הכשרה בתחום (עמ' 18, ש' 20-21, ש' 25-29).

25. באשר לקטינים א' ו-ל', העידה הנאשמת שידעה מניסיון של שבועיים בגן כי ל' נוטה לדפוק את הראש ברצפה או בקיר ואילו א' לוקה בהתקפי נשיכות (עמ' 19, ש' 9-10, ש' 12). במצב דברים זה הבינה שעליה לנתק את ל' מהרצפה בעת התקף שכזה, על ידי חיבוק, או משיכה מסוימת על מנת למנוע פגיעה פיזית בו (עמ' 19, ש' 14-15); ולגבי א' נשיכותיו הפחידו אותה, ועל כן היא טיפלה בו והשגיחה עליו אולם נמנעה ממגע עמו (עמ' 19, ש' 23-25).

הנאשמת העידה כי ביום האירוע, יום ראשון בשבוע, היתה סייעת יחידה בגן יחד עם הגנת שנהב הואיל ומדובר ביום החופשי של הסייעת דניאל (עמ' 19, ש' 1-4; עמ' 33, ש' 2, ש' 4).

לאחר שהילדים התעוררו משנת הצהריים הכינה להם כריכים והם אכלו ויצאו לחצר עם שנהב (עמ' 19, ש' 27-29; **ת1**, ש' 5-9). בשלב זה ל' סירב לצאת לחצר ונשאר בגן ועל כן, הנאשמת נשארה עמו כי אסור להשאיר מי מהילדים ללא השגחה, ובעת שהיו בתוך הגן החל ל' לדפוק ראשו ברצפה כיוון שלא רצה לצאת. הנאשמת הגיעה מאחוריו, איגפה אותו בשתי ידיה מתחת לבית השחי ומשכה אותו החוצה לדלת הגן לאט ובצורה מדודה, צעד אחר צעד, כי הוא התנגד מאוד (עמ' 26, ש' 21-24, ש' 29-32; **ת1**, ש' 10-11).

לטענת הנאשמת בנסיבות אלה **לא הרימה** את ל' כלפי מעלה, בשל כוחה המועט, אלא **משכה אותו** תוך שהיא מתכופפת אליו ומנתקת אותו מהרצפה בעודו משתולל ובוועט ברגליו (עמ' 26, ש' 14-18, ש' 20; עמ' 27, ש' 9; עמ' 27, ש' 12-18). כשהגיעה עמו לדלת הגן שנהב באה אליה ואמרה לה שהיא תטפל בו (עמ' 19, ש' 29-33; עמ' 20,

ש' 2-1; עמ' 26, ש' 27-28; עמ' 30, ש' 12, ש' 16; **ת/1**, ש' 21).

הנאשמת העידה שבשלב זה הגיעה אחת האימהות (גיטה) לקחת את בנה מהגן וראתה אותה מושכת את ל' אל מחוץ לגן לחצר (**ת/1**, ש' 12, ש' 29). בנסיבות אלה, היא מכחישה כי זרקה את ל' אל מחוץ לגן וכי הוא נפל על הישבן (**ת/1**, ש' 17-19).

בהודעתה סיפרה הנאשמת לגבי ל' "**אני גררתי אותו... אני אחזתי את ל' מהמותניים וגררתי אותו אל מחוץ לגן כשהרגליים שלו ברצפה**" (**ת/1**, ש' 35-38) ובבית המשפט העידה כי משכה את ל' כשלדידה "משיכה" ו"גרירה" זה היינו הך (עמ' 22, ש' 31, ש' 33).

יוער כי הנאשמת **לא** נחקרה אודות הפער שבין העובדה כי במשטרה ציינה כי גררה אותו ממותניו בעוד בבית המשפט אמרה שמדובר באחיזה מתחת לבית השחי.

הנאשמת חזרה בעדותה על כך שחשה מצוקה בסיטואציה זו בה היתה לבד ונעדרת כלים להתמודד עם הילדים בגן (עמ' 29, ש' 10-15, ש' 16-17) והיא אף אמרה לגנת נירית שאין לה כלים ויכולת להתמודד עם העבודה בגן (עמ' 29, ש' 19-20). בנסיבות אלה, חשה חוסר אונים בהתמודדות מול ל' והיתה צריכה את עזרתה של שנהב בבחינת "קרש הצלה" ועל כן יצאה עם ל' החוצה (עמ' 29, ש' 21-22, ש' 26, ש' 27-30; עמ' 10, ש' 14; עמ' 32, ש' 11-13; **ת/1**, ש' 47-48).

26. בהמשך עדותה תיארה הנאשמת שכיוון ששנהב לקחה מידיה את הטיפול ב-ל', חזרה לגן על מנת למלא בקבוק מים לאחד הילדים, יצאה אל המטבחון וראתה ש-א' נכנס לפינת המשחקים וסירב לצאת לחצר לבקשתה. בשלב זה **שנהב הציעה כי יתחלפו** והנאשמת תצא להשגיח על הילדים בחצר בעוד שנהב תישאר עם א' בתוך הגן (**ת/1**, ש' 12-16). לאחר שהנאשמת היתה עם הילדים בחצר כ-20 דקות הגיעה ההסעה והן החלו לארגן ולסגור את הגן (עמ' 20, ש' 2-6; עמ' 31, ש' 3-6, ש' 30-31; עמ' 32, ש' 7-9).

יש לציין כי שנהב לדידה **מכחישה שהנאשמת גררה את ל' עד לחצר וביקשה ממנה עזרה עמו** (עמ' 8, ש' 24-25), כשגם גיטה שנכחה במקום אינה מתארת זאת, **ושנהב אף אינה מתארת דבר אודות החלפת מקום בינה לבין הנאשמת בין החצר ותוך הגן** (עמ' 28, ש' 6-8), כל זאת **ללא הסבר לפער מצדה של הנאשמת** (עמ' 29, ש' 22-24).

הנאשמת מעוממת גם עם העובדה לפיה מתארת שלמרות שהיתה בחצר עם שנהב והילדים, נכנסה לגן למלא מים בבקבוק לבקשת אחד הילדים (עמ' 30, ש' 17-20, ש' 23-24) וכי גם שנהב הבינה כי היא הלכה למלא מים בגן - טענה שמיד חזרה בה על דוכן העדים (עמ' 30, ש' 26-30, ש' 32).

הנאשמת אף מעוממת עם גרסאותיהן של שנהב וגיטה, שנכחו במקום, לפיהן ל' נפל ובכה על הרצפה, וטוענת כי **אינה זוכרת את כל מה שתואר** (עמ' 20, ש' 7-11, ש' 14-20). לדידה, לאחר ש-ל' דפק את הראש על רצפת הגן היא הרימה אותו מבית השחי והוא בכה וקיפל רגליו באופן שהקשה עליה להרימו, ושנהב שבאה מולה בשלב זה אמרה לה כי היא לוקחת את האחריות על הטיפול בו, הא ותו לא (עמ' 20, ש' 16-23; עמ' 27, ש' 1).

בבית המשפט הדגימה הנאשמת על בובה כיצד הרימה את ל' עם שתי ידיה מתחת לבית השחי כשהיא בכיפוף כלפי הרצפה, בעודו מתנגד ובוועט ברגליים והיא עם כוחותיה לוקחת אותו החוצה לאזור הדלת שם פגשה בה שנהב והורידה אותו כשהוא ישוב על הישבן כיוון שקיפל רגליו (עמ' 21, ש' 3-14, ש' 15-18). עוד העידה שהורידה אותו בעודו משתולל ובוכה, דבר שהקשה עליה בעודה מכופפת קדימה (עמ' 21, ש' 20-21). עם זאת, **כשנשאלה במפורש האם נפל מידיה בגלל שהשתולל ענתה כי אינה זוכרת** (עמ' 21, ש' 22-23).

27. בעדותה הסבירה הנאשמת שלא היתה הנחיה מפורשת לפיה עליה לנתק את ל' מהרצפה שעה שהוא דופק את ראשו בה, אלא היא הבינה שהדבר נחוץ כדי למנוע פגיעה בו וזאת ממקרים להם היתה עדה (עמ' 25, ש' 6-14). לטענה לפיה שנהב טוענת כי מדובר בדרך פחות מקובלת ויש להניח לו לדפוק את הראש כדי לפרוק כעס תוך הנחת חוצץ בדמות יד או כרית, ענתה הנאשמת שבאותו יום שימשה כסייעת יחידה בגן, ועל כן לא יכולה היתה לגשת לקחת כרית והעדיפה להרים אותו מאשר לשים יד מתחת לראשו (עמ' 25, ש' 15-20, ש' 22, ש' 24). יחד עם זאת, **הנאשמת מודה במשטרה ומעל דוכן העדים כי יתכן וטעתה בשיקול דעתה בכך שהרימה את ל' וגררה אותו החוצה, והיה עליה להשאירו על הרצפה** (עמ' 30, ש' 1-6; ת/1, ש' 44-45).

28. בכל הנוגע ל-א' הנאשמת העידה כי אינה מתקרבת אליו כלל וכי זה תפקידה של הגננת (ת/1, ש' 15, ש' 24, ש' 27, ש' 41), הכחישה כל אינטראקציה או מגע עמו בעת האירוע (עמ' 20, ש' 24-27; עמ' 28, ש' 1-5) וכן הכחישה שעמדה עם הגב לדלת ואמרה לו שאף אחד לא נכנס לכיתה (ת/1, ש' 24, ש' 27; עמ' 25, ש' 29-32; עמ' 32, ש' 4). הגם שהנאשמת מאשרת כי בסוף כל יום ניקו וסידרו את הגן, היא הכחישה כי זו הסיבה שבגללה סירבה שהילדים יכנסו שוב לגן ויעשו בלאגן (עמ' 31, ש' 9-10, ש' 15-17, ש' 19).

כשמעומתת עם העובדה שהגננת נירית כתבה במייל לעיריית כפר-סבא שהנאשמת אמרה לה שהיא הוציאה את א' מהגן ביד, באופן שסותר את גרסתה בבית המשפט, השיבה כי **אינה זוכרת** (ת/4; עמ' 31, ש' 20-25, ש' 30-31) ואין בפיה תשובה מדוע, אם כן, אמרה כך לנירית לאחר האירוע (עמ' 31, ש' 32-33) ומדוע גיטה אמרה שהוציאה את א' בידו מהגן (עמ' 32, ש' 1-2).

29. לטענת הנאשמת הגם שאין לה מגבלה פיזית היא לא מרימה ילדים מכיוון שאין לה כוח והיא חלשה (עמ' 22, ש' 26-27; ת/1, ש' 31, ש' 33), ובכלל זה אינה מרימה גם את נכדיה, ולדבריה לא דיברה על כך עם הצוות בגן הואיל ועבדה שם זמן קצר בלבד והנושא לא עלה, וממילא לא נהגו להרים ילדים בגן (עמ' 25, ש' 2-5, ש' 8-9; עמ' 26, ש' 13).

יש לציין שגם שנהב ונירית סיפרו שמדובר בילדים גדולים, בני 3-4, השוקלים בין 12-15 ק"ג, והגם ש-ל' ו-א' רזים הם לא קטנים, אלא גבוהים, ועל כן בעלי נוכחות ובעיקר כשהם מתוסכלים הם מפעילים עוצמה רבה (עמ' 13, ש' 9; עמ' 28, ש' 30-32; עמ' 29, ש' 1).

30. מטעם ההגנה העידה הסייעת דניאל, אשר הכירה את הנאשמת עוד מעבודתן המשותפת לפני כסייעות בגן ילדים קודם (עמ' 18, ש' 23; עמ' 32, ש' 18-19). מעדותה של דניאל עולה כי ביום האירוע לא עבדה, הואיל ומדובר

ביום ראשון בשבוע שהוא היום החופשי שלה (עמ' 33, ש' 2, ש' 4). בדומה לנאשמת העידה גם דניאל כי היא והנאשמת החלו לעבוד בגן חרף העובדה שהיו נעדרות כל הכשרה או הסמכה לעבודה על ילדים על הרצף האוטיסטי (עמ' 33, ש' 8-7, ש' 12).

באשר ל-ל' העידה דניאל כי בעת הרלוונטית נהג לדפוק את הראש **חזק מאוד** בקיר, ברצפה, בשולחן או בדלת כל אימת שלא קיבל מה שרצה, והוראת הגננות היתה להניח יד מתחת למצח על מנת למנוע פגיעה בראש **ולנתק אותו מהרצפה** (עמ' 33, ש' 18-16, ש' 23-20, ש' 25; עמ' 34, ש' 27-22; עמ' 35, ש' 11). כשעומתה דניאל עם העובדה שהגננות נירית ושנהב העידו שהרמת ילד היא **דרך פחות מקובלת**, השיבה כי אכן ההנחיה היתה לשים את היד מתחת לראש הואיל ומדובר בילדים שמתנגדים להרמה, אך לפעמים הן כן ניסו להרים את הילד כשכולו באוויר (עמ' 34, ש' 29-28, ש' 31, ש' 33; עמ' 35, ש' 13). בהמשך אישרה דניאל כי בשלב מסוים נהגו לתפוס את הילד מאחור דוגמת "חיבוק דוב" במקום להרים ממש (עמ' 35, ש' 1-5).

בכל הנוגע ל-א' העידה דניאל שהוא כל הזמן ניסה לנשוק את אנשי הצוות ובכלל זה, נשך אותה ואת הסייעת מירב (נ' 1; עמ' 33, ש' 31-28, ש' 33; עמ' 34, ש' 5-1, ש' 7; עמ' 35, ש' 15, ש' 25, ש' 29). בנסיבות אלה פחדה מנשיכותיו, שכן התגובה שלו היתה לנשוק באופן תדיר, ועל כן הסייעות נמנעו מלגשת אליו והתרחקו ממנו (עמ' 34, ש' 9; עמ' 35, ש' 17-16, ש' 21-18, ש' 27, ש' 31).

עם זאת, דניאל שללה כל הנחיה רשמית של מי מהגננות שלא להתקרב ל-א' (עמ' 36, ש' 1-2).

מעדותה של דניאל עולה כי פנתה לאחת הגננות על מנת לקיים שיחה בין הצוות להורי הילדים ואיש מקצוע כדי לדבר על אופן הטיפול בילדים כמו ל' ו-א' שפוגעים בסביבה, אם על ידי נשיכות ואם על ידי זריקת חפצים וכיסאות, כך שגם אנשי הצוות יהיו מוגנים מפני פגיעה, אולם שיחה שכזאת לא התקיימה (עמ' 34, ש' 12-19).

מהימנות הנאשמת

31. יש לציין כי גרסתה של הנאשמת אינה מעוררת אמון.

לא ניתן להתעלם מכך כי תיאורה את האירוע עם ל' **נעדר לחלוטין את רגע נפילתו מידיה**, מסיבה כזו או אחרת, והיא מתארת מהלך אירועים שלא בא לידי ביטוי בגרסתן של שנהב וגיטה, דוגמת ההחלפה בינה לבין שנהב בגן ובחצר, או היעדר **כל** אינטראקציה בינה לבין א'.

תמיהה עולה נוכח העובדה שהנאשמת **אינה זוכרת** את לב האירוע עם ל', במסגרתו השתולל ונשמט מידיה לרצפה, אולם **זוכרת** שקודם לכן הילדים אכלו כריכים ואף נהנו מהם (עמ' 23, ש' 19-16, ש' 23-20, ש' 27). טענת הנאשמת לפיה אינה זוכרת את החלק המהותי באירוע, בשל העובדה שמדובר באירוע לא נעים, רק מחדדת את התמיהה הואיל ויש להניח שדווקא בשל כך ייחרט בזיכרונה בשל היותו אירוע חריג לאירועי אותו יום, ולראיה, הנאשמת זוכרת את יתר פרטי האירוע היטב.

בעדותה בבית המשפט הנאשמת **אינה זוכרת פרטים מהותיים רבים** (עמ' 21, ש' 21-20, ש' 23-22; עמ' 22, ש' 22).

31-28; עמ' 23 ש' 27; עמ' 27 ש' 7). יש לציין כי הגם שהיא זוכרת את האירוע עם ל', היא אינה זוכרת, **דווקא**, את החלק בו שחררה ממנו את ידיה והוא הורד לרצפה. בבית המשפט היא אף אינה זוכרת אם היתה נקודת השקה בין ל' לרצפה בעת שהורידה אותו ואינה זוכרת אם גררה אותו אל מחוץ לגן, זאת למרות שבחקירתה במשטרה טענה כי גררה אותו אל מחוץ לגן **כשרגליו על הרצפה** (עמ' 21, ש' 17-18; **ת/1**, ש' 37-38).

עוד יצוין שבבית משפט העידה הנאשמת שלא הרימה את ל', אלא אחזה בו (עמ' 27, ש' 5; עמ' 26, ש' 14-18, ש' 20), ומאידך היא אינה זוכרת אם הרגליים שלו היו על הרצפה או באוויר, או חלק כך וחלק כך (עמ' 27, ש' 7, ש' 11-9, ש' 24). עם זאת, ברגע שעומתה הנאשמת עם גרסתה של שנהב, הסותרת את גרסתה ומתארת סיטואציה בה ל' הוצא מהגן ונשמט מידיה, שבה הנאשמת וטוענת כי **אינה זוכרת** (עמ' 27, ש' 22, ש' 25-30).

32. גם בכל הנוגע לטיפול ב-א' הנאשמת **מתחמקת** ממתן תשובות ברורות. למרות גרסתה הנחרצת של לפיה **"אני לא מתקרבת ל-א'". זה תפקידה של הגננת ולא שלי** (ת/1, ש' 27), היא מתחמקת מתשובה האם מדובר בהנחיה ברורה ורשמית או שמא בהחלטה שלה.

בתחילה העידה שלאחר שהתוודעה לכל המקרים בהם א' נשך סייעות וגננות בגן הבינה שרק אנשים עם הכשרה מתאימה יכולים לטפל בו (עמ' 24, ש' 14-17), בהמשך טענה כי אהבה את הילדים, ובכלל זה את א', אך נעדרה את ההכשרה והכלים המתאימים לטפל בו (עמ' 24, ש' 19-20), ולאחר מכן התחמקה כשנשאלה במפורש אודות הנחיה בעניינו -

"ש. מישהו נתן לך הנחיה לא לגעת בא'?"

ת. טיפלתי בו לפי מה שהבנתי.

ש. מי נתן לך הנחיה כזו?

ת. יש מצבים איתו שבאמת רק גננת שיש לה את הכלים ובמצב של נשיכה או התקף של נשיכה זה מישהו שיש לו את הכלים לדעת להתמודד איתו.

ש. מישהו נתן לך הנחיה לא לגעת?

ת. לא שהיתה הנחיה מפורשת, לפי הבנתי במכלול של הגן, זה היה... כביכול... בסדר הדברים ובכל המקרים שהיו שם היה מובן ש-א' שיש סיטואציות מסוימות שמדובר באנשי מקצוע בלבד.

ש. לא היתה הנחיה לא לגעת בו?

ת. לא אמרתי שהיתה הנחיה לא לגעת בו באופן גורף. הוא לא מצורע חס וחלילה. הוא עם קשיים והוא זקוק להכלה (עמ' 24, ש' 21-31).

בהמשך עדותה שינתה הנאשמת את גרסתה וטענה ש"לא יצא" לה להתקרב ל-א' מכיוון שהיתה רק שבועיים בגן ולא הספיקה לעשות כן לאור המטלות הרבות שהיו לה ולא נמנעה להתקרב ל-א' באופן מכוון (עמ' 24, ש' 32-33; עמ' 33-32).

25, ש' 2).

לכך יש להוסיף, כאמור, את העובדה כי גרסתה לפיה לא היתה לה כל אינטראקציה עם א' בעת האירוע נסתרת מניה וביה בגרסתה של גיטה שהעידה כי ראתה את הנאשמת מוציאה את א' בידו מהגן, ובגרסתה של הגנת נירית לפיה הנאשמת סיפרה לה כי הוציאה את א' בידה מהמטבחון (ת/4; עמ' 31, ש' 20-25, ש' 30-31, ש' 32-33; עמ' 32, ש' 2-1), טענות להן נותרה הנאשמת ללא הסבר. גם לטענתה לפיה התחלפה עם שנהב כש-א' נותר לשחק בגן בהשגחת שנהב, בעוד היא יצאה להשגיח על הילדים בחצר **אין זכר** - לא בגרסתה של שנהב ולא בגרסתה של גיטה.

33. תמיהה של ממש עולה גם בקשר לעובדה כי מחד גיסא העידה שבעת הטחת הראש ברצפה מדובר בסכנה ועל כן פעלה מיד וניתקה את ל' מהרצפה (עמ' 28, ש' 9-14), ומאידך, בחקירתה במשטרה טענה כי בעת ש-ל' דפק ראשו ברצפה היא המשיכה לנקות את שולחן האוכל "**... ל' נשאר בן, נשכב על הצפה ודפק את הראש על הרצפה ולא רצה לצאת, אני המשכתי לנקות בינתיים את שולחן של האוכל, אמרתי לגננת שאני לא יכולה לצאת כי ל' לא מוכן לצאת...**" (ת/1, ש' 7-8).

כשעומתה הנאשמת עם סתירה זו בחקירתה הנגדית, היא התבלבלה וגמגמה, חזרה וטענה כי "משהו מבולבל" ולפתע שינתה גרסתה וטענה שברגע ש-ל' החל לדפוק ראשו ברצפה היא ניסתה תחילה לשדלו במילים שיפסיק אך היתה ברדיוס שלו והסתכלה עליו (עמ' 28, ש' 15-17). בהמשך העידה כי לא זוכרת אם שולחן האוכל היה ברדיוס של ל', לא זוכרת אם המשיכה לנקות את השולחן וכי "משהו מבולבל" בהודעה (עמ' 28, ש' 18-22; עמ' 29, ש' 31-32; עמ' 28, ש' 25-32; עמ' 29, ש' 1-2). לדבריה לא קראה את החקירה במשטרה בטרם חתמה עליה, לא זוכרת אם החקירה הוקראה לה (עמ' 29, ש' 4, ש' 6) וחתמה על ההודעה בהיותה נסערת, בוכה ובמצוקה נפשית (עמ' 29, ש' 8).

34. חוסר מהימנותה של הנאשמת אף ניכר בעדותה באשר להתנהלותה עם נכדיה. בעניין זה מתארת הנאשמת כי בחייה האישיים היא סבתא לארבעה נכדים, בגילאי שמונה חודשים עד שמונה שנים, אך שומרת עליהם בעיקר בשעות הערב. ואולם בעדותה ניכר כי היא מצמצמת במידה ניכרת כל טיפול בהם ובכלל זה הטענה כי היא לא מקלחת אותם, לא מכינה להם ארוחת ערב, לא נמצאת עימם לבד ולא מרימה את אותם (עמ' 21, ש' 31-33; עמ' 22, ש' 3-4, ש' 6, ש' 10-24, ש' 26-27). ניכר כי גרסה זו נועדה להרחיק עצמה מכל מאמץ פיזי בכל הקשור לטיפול בילדים קטנים, על מנת לבסס את קו הגנתה.

סוגיית האחריות הפלילית מצד הנאשמת

35. חרף גרסתה הבלתי מהימנה של הנאשמת - המרחיקה עצמה מכל מגע עם א'; טוענת שאינה זוכרת את כל פרטי האירוע עם ל'; וטוענת באופן בלתי סביר שנמנעת מכל אינטראקציה טבעית עם נכדיה, ובכלל זה הימנעות מלהרים את הקטנים שבהם - הרי שנוכח הבעייתיות בגירסאות עדות התביעה, כפי שפורט לעיל, השתכנעתי **שאין** בתשתית הראייתית שהציגה המאשימה כדי לשכנע מעבר לספק סביר ולהביא להרשעת הנאשמת בתקיפתם של הקטנים א' ו-ל' -

ראשית, אין חולק כי הגנת שנהב והאם גיטה לא ראו את תחילת האינטראקציה של הנאשמת עם ל'. שנהב מודה

בעדותה כי אינה יכולה לשלול את גרסת הנאשמת לפיה תפסה את ל' בשל העובדה שדפק את ראשו ברצפה, בתוך הגן, ונאלצה לנתקו ולהוציאו מהגן, מכיוון שלא ראתה מה קרה בטרם יצאה מפתח הגן כש-ל' בידיה (עמ' 12, ש' 19-23). גם גיטה, מהמקום בו עמדה בחצר, לא יכולה היתה לראות מה התרחש בתוך הגן והיא ראתה את הנאשמת רק כשיצאה מפתח הגן עם ל' בידיה (עמ' 9, ש' 16-18; עמ' 10, ש' 1) והודתה שלא ראתה את תחילת האירוע בתוך הגן ולא יכולה לשלול את גרסת הנאשמת לפיה נאלצה להרים את ל' הואיל ודפק ראשו ברצפה שניות קודם לכן בתוך הגן (עמ' 9, ש' 19-20, ש' 25-30). דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו שתיהן מאשרות כי ל' ידוע בהתפרצויות הזעם שלו, והעובדה כי נהג לדפוק ראשו בחפצים קשיחים בעת הרלוונטית (עמ' 7, ש' 21-23, ש' 25; עמ' 9, ש' 22, ש' 24).

שנית, לא רק שלא מן הנמנע כי הנאשמת פעלה כפי שהבינה על מנת למנוע פגיעה ב-ל' אלא שלמעשה פעלה בהתאם להנחיה לפיה קיימת עדיפות שהצוות ימצא יחד עם כל הילדים ולא יתפצל (עמ' 11, ש' 9). כך, פעלה על מנת להוציא את ל' לחצר כדי שהיא ושנהב ישהו עם כלל ילדי הגן בחצר עד להגעת ההסעה. האירוע התרחש בשעת ההתארגנות לקראת עליית הילדים להסעה, שעה שיש להוציא את הילדים לחצר ממילא.

שלישית, לגופו של מעשה, הגננת שנהב העידה כי הגם שהדרך בה הרימה הנאשמת את ל' אינה מקובלת, הרי שלא ראתה אלימות מצד הנאשמת, לא ראתה כל הטלה או השלכה ויתכן שנפילתו של ל' מידיה היתה כתוצאה מהשתוללותו והתנגדותו להרמה. הגם שגיטה העידה באופן מעט יותר נחרץ כי ראתה את הנאשמת משליכה את ל' על הרצפה, הרי שאיני יכול להתעלם מהעובדה כי גיטה עצמה מודה כי היה לה מלכתחילה "מטען" כלפי הנאשמת בשל חוסר סבלנותה לילדים, ואירועים אלה הגדישו את הסאה, בבחינת "הקש ששבר את גב הגמל" (עמ' 8, ש' 3-7, ש' 9-10, ש' 12-14).

על כן, קיים בליבי ספק שמא ראתה גיטה את האירוע דרך "משקפיים טעונות" אלה כלפי הנאשמת, כשהיא צובעת את האירוע בצבעים אלימים שלא היו הלכה למעשה.

העובדה לפיה שנהב, שהיא הגננת האחראית במקום, שעמדה בדיוק במקום בו עמדה גיטה במהלך האירוע עם ל' (עמ' 11, ש' 15, ש' 17) וראתה את אותו אירוע בדיוק, התרשמה אחרת, רק מחדדת בליבי ספק זה.

רביעית, קשה להתעלם מהעובדה לפיה הגננת שנהב כלל לא ראתה את האירוע עם א'. אמנם, גיטה לא אמרה דבר לנאשמת באותו הרגע, אלא הפנתה את תשומת ליבה של שנהב שעמדה עם הגב לחלון הגן על מנת שתראה את התנהלות הנאשמת עם א' בתוך הגן, כשלטענתה, היא יודעת מה ראתה, גם אם שנהב אינה מגבה אותה בעדותה (עמ' 8, ש' 12-18, ש' 23-24; עמ' 12, ש' 1-4; עמ' 14, ש' 1-3; עמ' 13, ש' 25-29, ש' 31-33), אך יחד עם זאת, בנסיבות בהן שנהב כלל לא שמה לב לאירוע, להבדיל מהאירוע עם ל' אותו ראתה בזמן אמת אך התרשמה אחרת מגיטה, קשה לקבוע - מעבר לספק סביר - שהתרחש מעשה תקיפה כמתואר. ההיגיון הבריא והשכל הישר מלמדים כי גם אם היתה שנהב עסוקה בלהרגיע את ל' אותה עת, הרי שלו היה מתרחש אירוע אלימות כפי שמתארת גיטה, במסגרתו ילד מורם ביד אחת באוויר ומושלך תוך כדי הנפה כמו "שק תפוחי אדמה", ודאי שנהב היתה מבחינה בדבר מה, או למצער רואה את שלהי האירוע בו הנאשמת חוסמת את הכניסה לגן ו-א' מנסה לדחוף אותה.

לכך יש להוסיף את העובדה לפיה אין מחלוקת שמדובר בנאשמת הנעדרת כל הכשרה ויכולת להתמודד עם ילדים בעלי

צרכים מיוחדים, וספק רב אם אין מדובר בהתנהגויות שמקורן בטעות שבשיקול הדעת ולא במעשי אלימות פלייט.

חמישית, יש לציין כי יתר עדות התביעה, הן עדות "מכלי שני" בלבד, כשהן ניזונות מדברים ששמעו מגיטה (ת/2; ת/3; עמ' 22, ש' 26), ועל כן גם בהנחה שהתרחשו אירועים אלימים עם ל' ו-א', הרי שאלה כבר "הוכתמו" בהגזמה ועיבוי כתוצאה מסערת הרגשות של האימהות לאחר האירוע, הגם שזו כמובן מובנת (עמ' 19, ש' 28-29; עמ' 24, ש' 15-18; עמ' 29, ש' 15, ש' 19-20, ש' 27). לסערת רגשות זו חלק נכבד בהגשת התלונה נגד הנאשמת כבר באותו ערב, שעות ספורות לאחר האירוע (עמ' 20, ש' 7), כשהאם ליה הוגדרה על ידי הגנת נירית כ"מאוד אמוציונלית ומאוד מקצינה" בסיטואציה שנוצרה (עמ' 29, ש' 27-31). ולראיה - ליה ידעה "להדגים" בבית המשפט את התנהלות הנאשמת, למרות שמעולם לא ראתה אותה לפני האירוע וכלל לא נכחה בו, וחבלות נטענות מצד עדי כלל לא תועדו לאחר האירוע, למרות שהעידה שנהגה לתעד חבלות על גופו של בנה בעבר.

שישית, הגנת נירית שלחה דואר אלקטרוני בערב האירוע לצוות המתי"א שהועבר לעיריית כפר-סבא, כחודש לפני שמסרה הודעה במשטרה, ובו פירטה את התרחשות האירועים (ת/4; עמ' 33, ש' 9-12, ש' 14, ש' 18-19). עיון בהודעת הדואר האלקטרוני צובע את האירועים באור מעט שונה מהמתואר על ידי העדים. מפאת חשיבות הדברים להלן יובאו הדברים כפי שנרשמו על ידי נירית -

"שושי רן צוותה כסייעת צהרים בגן פלמינגו בעיר. כבר מהיום הראשון התקשתה להשתלב בגן הייתה קצרה בסבלנות מול קשיים שהתעוררו בגן (טכניים ומצד הילדים). במשך השבועיים האחרונים פנו אליי ואל שנהב מספר הורים במועדים שונים והתלוננו על היחס שלה כלפי הילדים על כך שהיא חסרת סבלנות ואינה רגישה ועדינה מספיק עם הילדים. גם אנחנו ראינו זאת וניסינו להדריך את שושי כיצד להתנהל מול הילדים ומול ההורים. כמו כן שוחחתי עם שושי מספר פעמים שיחה אישי על מהות התפקיד שלה בגן וכיצד היא צריכה לגשת ולהתנהל בעיקר מול הילדים בגן. מנגד להסביר להורים שכולנו בשלבים של הסתגלות ואנחנו לומדים אחד את השנייה. הילדים את הצוות והצוות את הילדים, בודקים גבולות ועדיין בתחילת הדרך. חייבת לציין ששושי לא מגיעה ממקום של רוע אך לא כל אחד מתאים לעבוד בגן עם ילדים עם צרכים מיוחדים. היום ארע מקרה חריג בשעות אחר הצהרים בגן בו אמא של אחד הילדים שהגיעה לאסוף את בנה דיווחה שראתה את שושי אוחזת בחוזקה וגוררת את אחד הילדי ששהו במבנה הגן (רוב הילדים היו ברחבת הכניסה לגן עם שנהב והתארגנו לעליה להסעה). בזמן האירוע שנהב הייתה בחצר עם חמישה ילדים ובגן נשארו שני ילדים עם שושנה שסירבו לצאת לחצר גם לאחר ששושי בקשה מהם לצאת. כדי להוציא אותם החוצה היא הרימה את ל' אחד הילדים שהשתולל באותו הזמן, הוציאה אותו והניחה אותו בצורה לא עדינה בחוץ ל' כעס בכה ונשכב על הקרקע והטיח את ראשו ברצפה. שנהב וטובה (המלווה של ההסעה) נגשה אליו מיד כדי להרגיע אותו. לאחר מכן שושי רצתה להוציא גם את א' הילד שני שנותר בתוך המבנה, אך מכיוון שהוא בכה שנהב הורתה לשושי לאפשר לו להישאר בגן. כאשר שושי הייתה עם א' בגן אמא של ר' (שנכחה בגן באותה העת) הסבה את תשומת ליבה של שנהב להסתכל מהחלון אל פנים הגן ולראות איך שושי מתנהלת מול א' כאשר שנהב הסתכלה לא נראתה בעיניה התנהגות חריגה כלפי א' אך עם זאת, אמו של א' טוענת שיש לו שטף דם ביד כתוצאה מאחיזה חזקה מאד וממשיכת ידו של א' על מנת להוציא אותו ממטבח הגן. ההורים בגן מאוד נסערים וכועסים על ההתנהלות של שושי במהלך השבועיים האחרונים. בשיחה שניהלתי עם שושי לאחר שעות הגן שושי ציינה בפניי שהיא הרימה את ל' והביעה חרטה שיכול להיות שזו הייתה טעות להרים אותו. לגבי א' אמרה שרק הוציאה אותו מהמטבח כדי שלא ישחק באזור. בנוסף שושי מאוד עייפה פיזית ונפשית מהעבודה

בגן ומתלבטת עם עצמה אם היא מתאימה לעבוד בגן מסוג זה".

במצב דברים זה, אין חולק שהנאשמת שימשה כסייעת יחידה בגן, לצד הגננת שנהב, בהיעדר כל הכשרה מקצועית נדרשת, כשמרבית הילדים נמצאים בחצר ושניים עמה בגן, ולא התרשמתי כי בהרמת ל' על מנת לצרפו לשאר הילדים בחצר, ולאחר שלא ניתן לשלול שהשתולל והטיח את ראשו בחוזקה על הרצפה, או באחיזתו של א' מהזרוע כדי להוציאו מהמטבחון בגן, יש משום התנהגות כה בלתי סבירה או קיצונית בנסיבות אלה. לכל היותר, הוכח לפניי כי הנאשמת הרימה את ל' בצורה שאינה מקובלת, ובכך יתכן שטעתה בהפעלת שיקול הדעת, כפי שאף הודתה (עמ' 30, ש' 1-6), ואולם הפעלת אלימות של ממש לא הוכחה לפניי מעבר לספק סביר.

יושם אל לב, כי מהודעת הדואר האלקטרוני (ת/4) לא עולה כלל הוצאתו של א' אל מחוץ למבנה הגן, לא כל שכן השלכתו "כמו שק תפוחי אדמה" וחסימת דרכו חזרה לגן כטענת גיטה. גם לגבי ל' - ציינה הגננת נירית במפורש כי ל' הוא שנשכב מיוזמתו על הרצפה בשל כעסו והטיח ראשו ברצפה, כשלנאשמת מיוחסת "הנחה לא כל כך עדינה", ממש כפי שהעידה הגננת שנהב - הא ותו לא.

36. אכן, עדותה של הנאשמת הותירה רושם מתחמק, מגומגם ובלתי אמין. היא סותרת דברים שאמרה לנירית ולשנהב לאחר מעשה, אינה יודעת להסביר נקודות רבות בעדותה, ומעלה פעמים רבות את הטענה כי "אינה זוכרת". יחד עם זאת, כבר נקבע לא אחת בפסיקה כי התרשמות שלילית ממהימנות נאשם, אן בה, כשלעצמה, כדי למלא את החוסרים הראייתיים שבפרשת התביעה, ולהביא, בהכרח, להרשעתו מעל לספק סביר. בע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (21.1.15) נקבע לעניין זה:

"העובדה שגרסת הנאשם נקבעה כשקרית אינה בגדר סוף פסוק. המבחן הדו-שלבי בוחן את ה'יש' ואת ה'אין' שבראיות הישירות, ואת האפשרות של השלמת החסר".

כך, במקום בו מדובר בשקרי נאשם, בשתיקתו, או בהתנהלות לא ברורה, הגם שיש לתת לכל אלה משקל, הרי שהם אינם ממלאים, בהכרח, את החסר הראייתי שיש למלאו בראיות פוזיטיביות (ראה גם: ע"פ 8704/09 יחזקאל באשה נ' מדינת ישראל (11.11.12); ע"פ 8328/17 זיאד ג'בר נ' מדינת ישראל (28.7.19)).

37. בנסיבות אלה, כאמור, אין די בראיות התביעה. מדובר בתשתית ראייתית שאינה איתנה, הכוללת שתי עדות ראייה שנכחו במקום האירוע, מתוכן רק גיטה עדה לשני האירועים גם יחד, וגם באשר לאירוע אותו ראו שתיהן - עדותה של הגננת שנהב, שהיא הגורם המקצועי בשטח, רחוקה מלהיות חד-משמעית ולמעשה נוטלת ממעשי הנאשמת את עוקצם הפלילי. הגם שראיות התביעה מצביעות על ליקוי בהתנהלות הנאשמת, הרי שאין מדובר בהתנהגות פלילית המגבשת יסודותיה של עבירת התקיפה למעלה מספק סביר.

38. לאור האמור לעיל, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"א, 20 דצמבר 2020, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשמת ובא-כוחה.